............පළමුවැනි පිටුවෙන්

මහින්ද මිසයිල් .....

මැතිවරණ පොරොන්දු ප්‍රකාර රුපියල් 2500/- වැටුප් වර්ධකය ලබා නොදෙන බව ඔවුන් කල් ඇතුවම දන සිටි බවත්, එබැවින් තම ණය මුදලේ තුන්වන කාර්තුව අය වැය ඉදිරිපත් කිරීමට පෙර දිනම නිදහස් කිරීමේ තීරණයට එය ද සාධක වන්නට ඇති බවත් ඔවුන් පෙන්වා දෙයි.

IMF ප්‍රතිපත්තිය අනුව යමින් මීළඟ වසරේ අය වැය තුළදී අයවැය හිඟය දළ ජාතික නිෂ්පාදිතයෙන් 8% කට පහත හෙළීමටත්, එය 2012 වන විට 5% කට පහළ හෙළීමටත් අවශ්‍ය පියවර ගැනීමට හා ඒ වකවානුව තුළදී ම මේ වන විට දළ ජාතික නිෂ්පාදිතයේ අනුපාතයක් ලෙස 80% ක් වන රාජ්‍ය ණය ගතිභාවය 2012 වන විට 70% දක්වා අඩු කිරීමටත් ආණ්ඩුව කටයුතු කරන බව අය වැයෙන් ප්‍රකාශිත ය.

මේ පොරොන්දුව ඉටු කිරීමට නම් රජයේ වියදම් අඩු කිරීමත්, ආදායම් ඉහළ දැමීමත් සිදුවන බැවින් ආණ්ඩුව තව තවත් වැඩකරන ජනතාවට බර පැටවීම මගින් දැඩි සමාජ අර්බුදයකට මුහුණ දීමට සිදුවීම වළක්වා ගැනීම සඳහා රටේ නිෂ්පාදන ව්‍යුහයන්හි අපනයන ධාරිතාවත් ඉහළ දමා ගැනීම සඳහා සැලසුම් කළ යුතුව තිබෙන බවත්, නමුත් ඒ වෙනුවට, හුදු සංචාරක ව්‍යාපාරය වැඩි දියුණු කිරීම, (මෙහි දී 2016 වන විට සංචාරක ව්‍යාපාරයෙන් ඩොලර් බිලියන 2.8 ක ආදායමක් ලැබීම සඳහා දශ ලක්ෂ 2.5 ක සංචාරකයන් අද්දවා ගැනීම වෙනුවෙන් අවශ්‍ය සංචාරක කලාප 7 ක් සාදන බව සඳහන් ය) වැඩි වැටුප් ඇති තාක්ෂණික රැකියා ගැන බොරු පොරොන්දු දී දුෂ්කර බර වැඩ සහිත අඩු වැටුප් ලැබෙන රැකියාවන්ට මෙරට තරුණ තරුණියන් පැටවීම සඳහා දේශපාලන අනුග්‍රහය ලබා දීම මගින් විදෙස් අදායම් වැඩි කර ගැනීම හා උතුර නැගෙනහිර ජන ජීවිතය යථාතත්වයට පත් කිරීම සඳහා අහනාන්තර අවතැන් වූවන් 25000 කට වසර අවසන් වීමට පෙර ඔවුන්ගේ නිවාස, හා වෘත්තීන්ට අදාළ යටිතල පහසුකම් සැලසීමේ මුවාවෙන් දෙමළ ඩයස්පෝරාවේ අරමුදල්, ගෙන්වා ගැනීමට කටයුතු කරගෙන යන බවත්, ඔවුන්ගේ උදව්වෙන් ම GSP + සහනය ලබා ගැනීමට කටයුතු කරගෙන යන බවත් දේශපාලන නිරීක්ෂකයෝ පෙන්වා දෙති. ඒ අතරම ඔවුන් තව දුරටත් අවධාරණය කරන්නේ මෙවැනි දේශපාලන කයිරාටික කම් වලින් හා විදේශිකයනට විරක්ෂිත තරුණ තරුණියන් ගේ ශ්‍රමයත්, සිරුරුත් බිළි දීමේ වැඩපිළිවෙලවල් මගින් යා හැකි දුර ඉතා සීමිත බවය.

ලබන වසරේ දල ජාතික නිෂ්පාදනය 8% කින් වර්ධනය කිරීමටත්, අනතුරුව මෙය ඉලක්කම් දෙකේ ප්‍රතිශතයක් බවට පත් කිරීමටත් කටයුතු කරන බව කියන අය වැය ඒ සඳහා වර්ධනය කරන නිෂ්පාදන ක්ෂේත්‍ර මොනවා දැයි කිසිත් නොකියයි. කියන එකම දෙය උතුරේ පුරන් වී ඇති හෙක්ටෙයාර් හතලිස්දාහක කුඹුරු වගා කිරීමට කටයුතු යොදන බවය. නමුත් මේවායේ වවන්නේ මොනවා ද? වවන්නේ කව්රුන් ද(එහි වැසියන්ද? කොම්පැණි ද?) යන්න පැහැදිලි නැත. අධ්‍යාපනයට සොච්චමක් වෙන් කර ඇති ආණ්ඩුව පුද්ගලික විශ්ව විද්‍යාල ක්‍රමානුකූල කිරීම සාදන පාලන අවයවයක් ගැන කිය යි.

............පළමුවැනි පිටුවෙන්

තමිල්නාඩු දේශපාලන .....

අද තමිල්නාඩුව පාලනය කරන දේශපාලඥයා මුළුමනින්ම අපකීර්තිමත්ව ඇති බව ප්‍රකාශ කර ඇති හෙතෙමේ වැඩිදුර අවධාරණය කර ඇත්තේ මේ නායකයා 21 වන ශත වර්ෂයේ දෙවන ඊඩප්පන් වන බව ය. (ඊඩප්පන් යනු තමිල්නාඩුවේ අවසාන ස්වදේශීය පාලකයා වූ වීර පාන්ඩියා කඩප්පෝමාන් ය. ඔහු බ්‍රිතාන්‍ය යටත්විජිතවාදයට සමඟ කළ අරගලය තුළ දී යටත්විජිතවාදියාට දේශය පාවාදෙනු ලැබූ ද්‍රෝහියා ලෙස දෙමළ ඉතිහාසයේ සඳහන් වන වැඩවසම් නායකයෙකි.)

ඔහුගේ අදහස වන්නේ දෙමළ ජාතික සංධානය හා අනෙක් ශ්‍රී ලාංකික දෙමළ කණ්ඩායම් වෙත දිවයිනේ දෙමළ ජාතික ප්‍රශ්නය ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි දක්මක් හෝ හැකියාවක් නැති බවය. "....මොවුන්ගෙන් සමහරුන්ව ජාතිවාදී සිංහල රාජ්‍ය සමඟ බැඳීම් ඇති කර ගැනීමට ඉන්දියා අධිකාරීන් විසින් දේශපාලන හේතු මත මෙහෙයවනවා...."යි ඔහු පවසා තිබේ.

"පියවරක් ඉදිරියට පියවර දෙකක් පස්සට" වී.අයි. ලෙනින්

කෙටි හැඳින්වීමක්

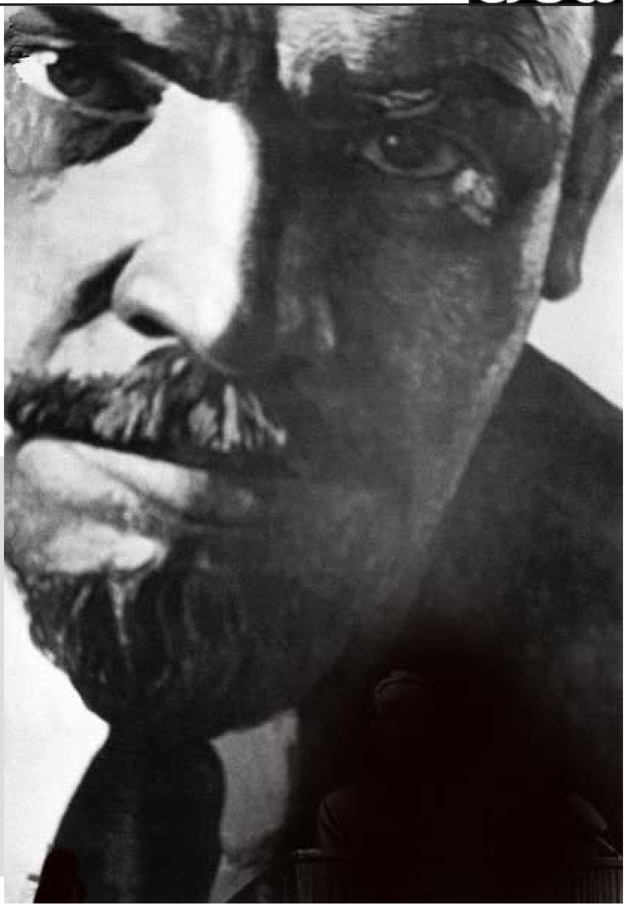

විප්ලවවාදී මතයක් වෙනුවෙන් සටන් කළ පිරිසක් සමඟ එක්ව විප්ලවවාදී පක්ෂයක් ගොඩ නැගීම වෙනුවෙන් "පටන්ගත යුත්තේ කොතැනින් ද?" (1901), හා "කළ යුත්තේ කුමක් ද?" (1902) යන කෘතීන් තුළින් තමා ඉදිරිපත් කළ අදහස්, ක්‍රියාත්මක කෙරෙන තීරණ බවට පත් කර ගැනීම සඳහා, 1903 රුසියානු සමාජ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂ සම්මේලනය තුළදී ලෙනින් කළ අරගලය ඔහුගේ "පියවරක් ඉදිරියට, පියවර දෙකක් පස්සට" කෘතිය අපට හෙළි කරයි. මේ කෙටි හැඳින්වීම එකී කෘතිය හදාරන්නට සුළු හෝ උපකාරයක් වනු ඇත.

".... පක්ෂයක දුර්වලකම දක්වන බලවත්ම සාක්ෂිය එහි ලිහිී විසිරුණු ස්වභාවය සහ පැහැදිලි සීමා සටහන් දුර්වර්ණ වීමයි. පක්ෂය සුද්ද කර ගැනීමෙන් එය වඩාත් ශක්තිමත් වේ....."(ලසාල් - ලෙනින්ගේ උපුටා දක්වීමකි.)

සැබැවින් ම පෙනී යන කාරණාව වන්නේ 1903 වර්ෂයේ දී රුසියානු සමාජ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂයේ දෙවන සම්මේලනය පවත්වන ලද්දේ "කළ යුත්තේ කුමක් ද?" කෘතිය තුළ ගැබ් වූ ප්‍රතිපත්ති හා මූලධර්ම මත බවයි. සියල්ලෝ ම එක්ව "කළ යුත්තේ කුමක්ද?" යන්න සමඟ එකඟ වී සැබැවින් ම ඉස්ක්‍රා පත්‍රයෙහි ස්ථාවරයෙහි ආධාරකරුවෝ බවට පත් වූහ. එසේ නැතහොත් ඔවුන් තමන්ගේ වෙනස්කම් වසන් කළහ. විරුද්ධවාදීහු ආකාරගත ලෙස එකඟ වී තම විරුද්ධත්වය ඒ මත ගෙන යාමට බලාපොරොත්තු වූහ.

ඒ අනුව 1903 පැවැති මෙම දෙවන සම්මේලනය මුලුමණින් ම වාගේ සංවිධාන ය කරන ලද්දේ ඉස්ක්‍රා ප්‍රවනතාව ය විසිනි. ඉදිරි දර්ශන ලියවිල්ලත්, ක්‍රියාමාර්ගයත්, පක්ෂයේ නීති රීතිත් කෙටුම්පත් කළේ ඔවුන් ය. එම සම්මේලන යේ ආර්ථිකවාදීන් නියෝජනය කළේ ඉතාම සුළු වූ ප්‍රවනතාවයකි. ඔවුන් කිසිසේත් ම ආර්ථිකවාදීන් නොවෙතැයි ප්‍රවනතාවය එක හෙලා ම කියා සිටියේ ය. තමන් අත්දැකීමෙන් ඉගෙන ගෙන ඇතැයි ද, තමන් තුළ ඇත්තේ අන්‍ය සුළු සුළු වෙනස්කම් පමණකැයි ද ඔවුන් කියා සිටියහ. එසේ "කළ යුත්තේ කුමක්ද?" යන්නෙහි ගැබ් වූ මූලික ප්‍රතිපත්ති වටා ඇති වූ සටන ජය ගැනීමෙන් අනතුරුව ඉදිරිපත් වූ ඊළඟ ප්‍රශ්නය වූයේ "කළ යුත්තේ කුමක් ද?" යන්නෙහි ඉදිරිපත් කෙරුණු කර්තව්‍යයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා සංවිධානයක්, එනම් රුසියානු සමාජ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී කම්කරු පක්ෂය සැබැවින් ගොඩ නැගීම යි. ඒ වන විට පසුව බොල්ෂෙවික්, මෙන්ෂෙවික් ප්‍රවනතාවයන් ලෙස මතු වූ කොටස් දෙක අතර පොදුවේ ක්‍රියාමාර්ගය සම්බන්ධ සියලුම ප්‍රශ්න ගැන මුළුමණින්ම වාගේ එකඟත්වයක් පැවැතිනි. එහෙත් එවැනි පක්ෂයක් සැබැවින්ම නිර්මාණය කරන්නේ කෙසේද යන, හුදෙක් සංවිධානය සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක ආකාර ගත් මේ ප්‍රශ්නය හේතු කොට ගෙන තියුණු අරගලයක් ඉස්මතු විය.

පක්ෂය තුළ එකිනෙකට එදිරි වූ බලවේග දෙකක් පවත්නා බව මෙම අරගලය තුළ එළිදරව් විය. සතුරු පංති බලවේග ජයග්‍රහනය කළ හොත් එයින්ම කම්කරු පංති ව්‍යාපාරය විනාශ වන බව තේරුම් ගත් නිසා ලෙනින් එම බලවේගය සැලකුවේ මහත් අප්‍රසන්නතාවයෙන් යුතුව ය. තතු මෙසේ හෙයින් මෙම සම්මේලනයේ දී ලෙනින් සැබැවින්ම සටන් කරමින් සිටියේ ව්‍යාපාරයේ පැවැත්ම ම බේරාගැනීම සඳහා ය. (මෙකී සතුරු බලවේග අවසාන වශයෙන් පාලක පංතියේ මුක්කු බවට පත්වීම ඊළඟ වර්ෂ වලදී සම්පූර්ණ විය.)

සම්මේලනයේ බෙදීම් වලට හේතු වූ මූලික ප්‍රශ්න දෙකකි. පළමුවැන්න පක්ෂයේ නීතිරීති පිළිබඳ ප්‍රශ්නයයි. කොයියම් අයුරකින් හෝ පක්ෂයට ආධාර කරන ඕනෑම අයෙකුට පක්ෂයේ සාමාජිකත්වය දරිය හැකි ය යන අදහස මාටොව් දරි ය. සැබැවින්ම පක්ෂ සාමාජිකයන් වශයෙන් පිළිගත හැක්කේ කෙලින්ම පක්ෂයේ විනය යටතේ සිටින්නන් පමණක් ය යනු ලෙනින්ගේ ස්ථාවරය විය.

කඩුපුල්

පළමුවන නීතිය සම්බන්ධ මෙම මතභේදය උඩ සැබැවින් ම ගැබ් වූයේ පක්ෂ සංවිධානය පිළිබඳ කටයුතු වලදී ලිහිල් බව හෝ නිරවුල් බව පිළිබඳ ප්‍රශ්නය යි. සාමාජිකත්වය දැඩි ලෙස නිර්වචනය කර තීරණය කළ යුතු යයි ද, ප්‍රබල විනයකින් බැඳුනු සංවිධානයක් පැවැතිය යුතු යයි ද ලෙනින් කියා සිටියේය.

මාටොව්ගේ ස්ථාවරය තුළ පිළිබිඹු වූයේ හුදෙක් කව, තවත් කව ගොඩ නගමින්, ඒ හෝ මේ පුද්ගලයා සමඟ වැඩ කිරීමේ පැරණි කව වල විධික්‍රමයයි. කව බිඳ දමා සැබෑ පක්ෂයක් ගොඩනැගීමට ලෙනින් වෑයම් කළේ ය. මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳ ව තම සටනේ දී තමා සංවිධානය සම්බන්ධ අලුත් මූලධර්ම නිර්මාණය කරන බවක් විශ්වාස නොකරන්නේ යයි ලෙනින් අවධාරණය කළේ ය. මධ්‍යගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තමාගේ මූලධර්මයක් නොව ඕනෑම සංවිධානයක අඩු වැඩි වශයෙන් පවතින්නකැයි ඔහු කීවේය. ලෙනින්ට මධ්‍යගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු හුදු යම් පිරිසක් පරිපාලනය කිරීමේ ආයුධයක් නොවීය. එය න්‍යාය හා භාවිතාව අතර සබඳතාවය පෙරට ගෙන යන මාධ්‍ය විය. න්‍යාය හා භාවිතාව සංවර්ධනය කිරීමේ විධික්‍රමය විය.

ආකාරගත මධ්‍යගත කිරීමක් ලෙනින් අදහස් නොකළේය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හා මධ්‍යගතභාවය බැලූ බැල්මට ප්‍රතිපක්ෂයන් දෙකක් වේ. මේ ප්‍රතිපක්ෂයන්ගේ ඒකාබද්ධතාවය හා ගැටුම න්‍යාය හා භාවිතාවේ ඒකාබද්ධතාවය හා ගැටුම අතර ඇත්තේ වෙන් කළ නොහැකි අන්තර් සම්බන්ධතාවයකි. වර්තමානයේ මතුවන සංයුක්ත තත්ත්වයන් පැරණි න්‍යාය, ඉදිරි දර්ශනයන් හා ක්‍රියාමාර්ගයන් සමඟ නිරන්තර ගැටුමක් පවතී. න්‍යාය හා භාවිතාව අතර ගැටුම එයයි. එම ගැටුම තුළින් පක්ෂයේ අදහස් වර්ධනය කර ගැනීම සඳහා පවතින සංයුක්ත තත්ත්වයන් ගේ විවිධ ප්‍රකාශන අතර සංයුක්ත සාකච්ඡාවක් පක්ෂයට අවශ්‍ය වේ. ඒ සඳහා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අවශ්‍ය වන අතර එම සාකච්ඡාව තුළින් එළැඹෙන තීන්දු මත භාවිතයට යෑමට මධ්‍යගතභාවය අනෙක් පැත්තෙන් අවශ්‍යවේ. යථාර්තය පිළිබඳව ඇති කර ගන්නා පැහැදිලිකම මත එය වෙනස් කිරීමේ භාවිතාව තුළ යෙදීම මගින් ලබන නව අත්දැකීම් තුළින් වර්ධනය වන අදහස් නැවත සාකච්ඡාවට භාජනය කර නැවත නව භාවිතාවකට යා යුතු වෙයි. න්‍යාය සංයුක්ත යථාර්තය සමඟ භාවිතාවට නොගෙනියනහොත් පක්ෂයේ න්‍යායික සම්පත් ඇදහීමක ස්වරූපයට පත්වන අතරම, භාවිතයට යෑමේ දී මධ්‍යගතව කටයුතු නොකිරීමෙන් ඇතිවන අරාජිකත්වය නිසා ඇති කරගත් සංකල්පයන්ගේ වැරදි නිවැරදිභාවය පර්යේෂණයට ලක් කර නව සංකල්ප වර්ධනයට මාවත ඇහිරෙයි. එය පක්ෂය එක තැන පල්වීමටත්, විසිර යෑමටත් හේතු වෙයි.

මෙසේ ලෙනින් වෙනස්ව කැපී පෙනුනේ ආකාරගත සංවිධානාත්මක මූලධර්ම අතින් නොව භාවිතයේ දී මේ මූලධර්ම සැබැවින්ම ක්‍රියාත්මක වනු දකීමට ඔහු තුළ තිබුණු අධිෂ්ඨානය අතිනි. විවාද කරමින් අරගල කරන පක්ෂයක්, එනම් කම්කරුවන්ගේ වර්තමාන චින්තනය සමඟ ගැටෙමින් බලය අතට ගැනීමේ කර්තව්‍යයන් සඳහා සූදානම් වන්නා වූ පක්ෂයක් නිර්මාණය කිරීම ඔහුගේ අධිෂ්ඨානය විය.

බෙදීමට සැබැවින්ම හේතු වූවේ ඉස්ක්‍රාවේ කර්තෘ මණ්ඩලය සැදුම් ලද යුත්තේ කාගෙන් ද යන ප්‍රශ්නය මත ය. පැරණි ප්‍රසිද්ධ පුද්ගලයන් වූ නිසා එහි ලැගගෙන නමට පමණක් ප්‍රධානීන් ලෙස සිටිනවුන් ඉවත්කර දැමීමේ අරමුණින් ලෙනින් කර්තෘ මණ්ඩලයේ සාමාජිකත්වය අඩු කිරීමට වෑයම් කළේ ය. (එදා කර්තෘ මණ්ඩලය පසුකාලීනව විප්ලවවාදී පක්ෂයක දේශපාලන මණ්ඩලය හා සමාන ස්ථාවරයක් දක්වා වර්ධනය කිරීමට ද ලෙනින් මැදිහත් වි ය. තීන්දු ගැනීමේ දී ප්‍රධාන වන්නේ කර්තෘ මණ්ඩලය ද නැතිනම් රුසියාව තුළ ක්‍රියාත්මක වන මධ්‍යමකාරක සභාවද යන ප්‍රශ්නයේ දී, කර්තෘ මණ්ඩලයේ නායකත්වය වෙනුවෙන් ලෙනින් කළ අරගලයේ තේරුම එය යි. එමගින් දේශපාලන නායකත්වයේ ආධිපත්‍යය ක්‍රියාධරයන්ගේ ආධිපත්‍යය වෙනුවට ඉස්මතු කිරීම බලාපොරොත්තු විය) එය ප්‍රවෘත්ති සැකසීමේ කටයුතු වල සැබැවින් ම නිරත වූ අර්ථවත් මණ්ඩලයක් බවට පත් කිරීමේ වෑයමෙහි ලෙනින් නිරත විය.

කර්තෘ මණ්ඩලයේ සියලුම වෙනස් කිරීම් සම්බන්ධයෙන් කලින් ලෙනින් සමඟ එකඟ වී සිටි මාටොව් වැන්නන් සම්මේලනය අගදී ඒ ස්ථාවරය වෙනස් කොට පැරණි ඉස්ක්‍රා

හය වන පිටුවට.........